

Nejznámější atentáty v dějinách

John Withington

PROLOG

Na sklonku noci se atentátník vplíží do hotelového pokoje a okamžitě stane před dilematem. Muž, kterého přišel zabít, obchodník se zbraněmi zásobující nepřítele, leží pod sítí proti moskytům. Měl by ji zvednout a riskovat, že spáče probudí, nebo by ho měl zabodnout skrz ni? Ve tmě je jeho terč jen nezřetelným stínem, kromě nohy vyčnívající zpod sítě hned vedle místa, kde stojí. Ten malý kousek obchodníkova těla ozařuje světlo z okna. Zabijáka vyleká náhlý hluk. Je odhalen? Ne, to jen na ulici venku zatroubilo auto. Napadne ho, že ten zvuk přišel z úplně jiného světa, než je ten, v němž se právě chystá spáchat vraždu.

Strach z dopadení, mučení a popravy vyprchá. Záleží jen na tom, aby obchodníka se zbraněmi zabil dřív, než se začne bránit nebo stačí vykřiknout. Sáhne do kapes. V pravé má břitvu a v levé dýku. Další dilema. Kterou zbraň by měl použít? Břitva mu připadá spolehlivější, ale z nějakého důvodu se mu hnusí. Hrobové ticho v pokoji ho přiměje strnout, jako by se bál, že by něco mohlo spadnout na zem a probudit jeho oběť. Ale nic takového se nestane.

Uvažuje takto: když zaútočí dýkou, pronikne ostří kůži snadno, nebo narazí na odpor? Neubrání se pokušení přitisknout její hrot na svou vlastní paži. Spáčova noha, která se ho už málem dotýká, se náhle pohne. Jako by to nestačilo, vyděsí ho šimrání nějakého hmyzu na kůži. Ne, je to pramínek krve! Jeho krve. Zabijákovy oči se začínají přizpůsobovat šeru a on uvidí, že obchodník se zbraněmi má na sobě jen šortky a leží na boku, což dělá z jeho srdce obtížnější terč. Je tak obtloustlý, že zabiják nerozezná jeho žebra, což znamená, že se při vedení smrtícího úderu bude muset orientovat podle bradavek oběti. Zatímco si hraje s dýkou a přemýšlí o nejlepším úhlu útoku, unikne obchodníkovi z hrdla předsmrtné zachrčení, ale dýchá dál a sípot se změní v chrápání. Pak se náhle pohne. Silou, která by hravě rozlomila prkno, protrhne zabiják dýkou síť a zabodne hrot do obchodníka se zbraněmi.

Oběť se vymršτί proti němu, svalí se zpět a její tělo se odrazí od per matrace. Zabiják se ho snaží udržet dole. Obchodník skrčí nohy až k hrudi, pak je natáhne a strne. Zabiják si pomyslí, že ho musí pro jistotu bodnout ještě jednou, ale dokáže vytáhnout ostří? Neodvází se dýku pustit a teď ho začne bolet rameno. Krev stékající po jeho paži se mísí s krví, která proudí z rány v hrudi oběti, stejně jako se zdá, že se jeho vlastní utrpení mísí s obchodníkovým. Oba jsou nehybní. Zabijákovi se zdá, že jediné, co se v místnosti pohybuje, je jeho dívoce bušící srdce. Už si je jistý, že ten muž musí být mrtvý, ale jak drží nůž, paže se mu začne třást. Zmocňuje se ho pocit hnusu, když tu se na prostěradle vedle mrtvého začne zhmotňovat záhadná postava se špičatýma ušima. Je to snad zlý duch? Zabiják není pověřivý, ale teď ho ochromí strach. Pak se ozve zamňoukání. Je to jen toulavá kočka, která nějak proklouzla dovnitř. Teď uteče přes balkon. Zabiják ji následuje a ocitne se na ulici.

Deset minut nato si zabiják uvědomí, že na místě činu zapomněl zásadní dokument, který chtěl ukrást, a musí zpět. Vrátit se do toho pokoje mu připadá jako jít do vězení. Ale navzdory strašnému skutku, který spáchal, to vypadá, jako by se nic

nezměnilo. Oblečení toho muže stále visí u postele, pořád vidí stejný osamělý obdélník světla přicházejícího z noční herny. Myslí si, že hledaný dokument bude pod polštářem, ale je si jistý, že toho muže skutečně zabil? Zabiják musí zavřít oči, než sebere odvahu, aby papír vytáhl. Jakmile ho má, vidí, že obchodník se zbraněmi je skutečně mrtvý. Oči otevřené. Nedýchá. Krev na povlečení. Zabiják najde klíč, vyjde z pokoje, zamkne za sebou na dva západy a sjede výtahem dolů. Podívá se do zrcadla, aby se ujistil, že zločin nezanechal na jeho tváři nebezpečné stopy viny. Vypadá stejně jako vždycky, snad jen trochu unaveně.

Onen zabiják byl mladý čínský revolucionář ze Šanghaje, psal se rok 1927 a popsaná vražda tvořila úvod oceňovaného románu Andrého Malrauxa *Lidský úděl* (1933). Co se týče skutečných úkladných vrahů, nemáme výhodu románopiscova vševědoucího okna, kterým nahlíží do jejich duší. Můžeme však zkoumat, zda má Malrauxův nervózní, neschopný mladík bez sebevědomí k jejich profilu blíž než ti chladnokrevní, sebejistí fiktivní zabijáci jako James Bond nebo Šakal. To je jedna ze záhad, kterou se tato kniha pokusí odhalit, protože vypráví příběh více než čtyř tisíc let existence nájemných vrahů.

Přestože Malrauxův zabiják operuje ve dvacátém století, vybere si zbraň, která byla k dispozici již před čtyřmi tisíciletími. Jak moc praktiky nájemných vrahů změnil prudký vývoj způsobů zabíjení, který se odehrál v těch uplynulých čtyřiceti stoletích? Pak je tu otázka motivace. Malrauxovu postavu pohání odhodlání ovlivnit politickou situaci. Jak častý je tento motiv mezi skutečnými atentátníky a jak se jeví ve srovnání s jinými motivy, jako jsou náboženství, osobní ambice, finanční nebo jiná odměna, pomsta, strach? Jakým druhem lidí zabijáci jsou? Ten Malrauxův je vzbouřenec, ale do jaké míry se na činech nájemných vrahů podílejí panovníci a vládci?

Zdá se, že oběť v Malrauxově románu učinila několik bezpečnostních opatření. Je to typické? Jak opatrné byly potenciální terče před mnoha staletími a jak efektivně se chránily

před případným útokem? Bývají pokusy o atentát úspěšné? Navzdory problémům, s nimiž se Malrauxův zabiják setkal, svou oběť zlikvidoval, ale jak často se to stává? A podaří se vrahy obvykle dopadnout, nebo mnohem častěji uniknou? A co širší následky? Podaří se z dlouhodobého hlediska pomocí atentátů dosáhnout zamýšleného cíle? Jak často mívají nezamýšlené důsledky a jak vážné jsou? A jaký je postoj teologů, filozofů a politologů, když, pokud vůbec, se jedná o spravedlivý atentát?

Malrauxův mladý zabiják mimochodem po zavraždění obchodníka se zbraněmi úspěšně unikne a potom se pokusí zabít čínského nacionalistického vůdce Čankajška. Dospěje k názoru, že toho lze dosáhnout pouze sebevražděným útokem. Zjistí si tedy, jakou trasou každý den jezdí Čankajškovo auto, a počká si na něj s bombou v ruce. Když se vůz objeví, atentátník se na něj vrhne a nálož odpálí. Po několika okamžicích přijde k sobě a zjistí, že je zmrzačený, výbuch mu utrhl nohy. Matně rozezná blížícího se policistu. Přestože je smrtelně zraněný, podaří se mu vytáhnout z kapsy pistoli a vložit si hlaveň do úst. Vystřelí a zabije se, právě když do něho policista kopne. Ale Čankajšek mrtvý není. V rámci bezpečnostních opatření má množství identických aut, kterými cestuje. V tom, které atentátník vyhodil do vzduchu, neseděl.

Nakonec potřebujeme definici. Všichni atentátníci jsou vrazi, ale naopak to neplatí. Co tedy dělá z vraha atentátníka? *Cambridgeský slovník* nabízí chvályhodně výstižnou definici: „vrah někoho slavného nebo významného“, zatímco *Oxfordský anglický slovník* dodává, že atentát je „plánovaný útok, zpravidla s politickým nebo ideologickým motívem, někdy provedený nájemným nebo profesionálním zabijákem“. Z těchto definic jsem tedy vycházel při kvalifikaci „činu atentátníka“. Proto jsem v podstatě vynechal popravy následující po nějakém druhu právního procesu, ať už by ho kritici považovali za sebeneuspokojivější. Nezahrnul jsem ani zabití lidí držených v zajetí. Proto tedy nepovažuji zabití princů z Toweru (Eduarda a Richarda, synů anglického krále

Eduarda IV.) za atentát – pokud tedy vůbec byli zabiti, o čemž existují jisté pochybnosti. Vypustil jsem také vraždy spáchané rozvášněným davem. Vraždy v podsvětí motivované rivalitou mezi gangy jsou někdy popisovány jako „atentáty“, ale ani pro ně není v této knize místo.

Na konci každé kapitoly se nachází analýza některého z atentátů spáchaných ve zmíněném období, ty však nejsou zamýšleny jako reprezentativní vzorek. Prozkoumal jsem ty, o nichž jsem měl dostatek informací, abych mohl odpovědět na otázky, kdo byli atentátníci, co je motivovalo, jaké metody použili, co se s nimi stalo a zda byli úspěšní. Je zjevné, že všichni uspěli v tom smyslu, že zabili svou oběť, ale já se snažil dospět k závěru, jestli mohl být atentátník spokojený s celkovým výsledkem. Toto posouzení je zjevně často vysoce subjektivní a spekulativní. Na konci knihy se nachází kapitola o slavných osobnostech, které pokusy o atentát přežily.

1 STAROVĚK

Vzhledem k tomu, jací lidé jsou, je nejspíš rozumné předpokládat, že k atentátům dochází od samého vzniku jakékoliv organizované společnosti. Lawrence Keely, antropolog z Chicagské univerzity, zkoumal, jak byly středověké společnosti násilné, a jeho závěr zněl, že „velmi“. Při provádění vykopávek ve starodávné indiánské vesnici v Kalifornii objevil, že procento obyvatel, kteří zřejmě zemřeli násilnou smrtí, bylo čtyřikrát větší než v moderní Americe a Evropě, zatímco na starověkém egyptském hřbitově starém dvanáct až čtrnáct tisíc let zjistil, že čtyřicet procent pohřbených nese stopy po zraněních ostrými kameny a má četná zranění na hlavách nebo hrdlech.

Egypt

Dobrým kandidátem na „první známou oběť atentátu“ je egyptský faraón jménem Teti (někdy známý jako Othoés), jenž zemřel v roce 2333 př. n. l. Starověký egyptský historik Manehto, který působil okolo roku 300 př. n. l. a jeho dílo je pravděpodobně z velké části ztraceno, říká, že Tetiho „zavraždil jeho osobní strážce“. Faraón byl přezdíván jako „Ten, kdo usmířil Dvě země“, což někteří historikové chápou tak, že se ujal trůnu v době válečného konfliktu. Rozhodně to byl první faraón nové dynastie, šesté, a jeho předchůdce Venis zemřel, aniž zanechal mužského dědice. Teti si vzal Venisovu dceru Iput za jednu ze svých manželek, a existují důkazy, že se během své vlády snažil upevnit svou bezpečnost. Značně

zvýšil počet strážných a hlídek a zavedl novou profesi nazvanou „dohlížitel na ochranu všech vládcových domů“.

Odhaduje se, že Tetiho vláda trvala dvanáct až dvacet tři let a ne všichni historikové jsou přesvědčeni, že byl zavražděn. Konec konců, Manetho o té události psal s odstupem asi dvou tisíc let, ale existují i jiné důkazy. Pomníky mnoha vysoce postavených úředníků včetně vezíra, hlavního lékaře a dohlážitel nad zbraněmi byly poničeny. Jména některých z nich byla vymazána, jejich portréty byly odstraněny majlíkem a často zmizely i jejich ostatky. Byl to strašný osud, který obvykle potkal nenáviděné zločince, protože to znamenalo, že v posmrtném životě budou bez domova a odsouzení k nekonečnému toulání. Naznačují snad tyto tresty, že se jednalo o rozsáhlé spiknutí? Dodal spiklencům odvalu fakt, že Tetiho nárok na trůn byl sporný, založený spíš na původu jeho ženy než jeho samotného? Jak bylo u faraónů obvyklé, měl i on množství manželek a dětí, což vyvolávalo spoustu rodinných konfliktů a žárlivosti, jichž mohli budoucí ambiciózní uzurpátoři využít. Víme, že jeho nástupcem byl na krátkou dobu muž jménem Veserkare. Někteří historikové tvrdí, že se mohlo jednat o syna, kterého Teti počal s jinou manželkou než Iput. Byl snad on vůdcem spiklenců? Nebo stál na Tetiho straně a hájil královský trůn pro Pepiho I., syna, kterého měl Teti s Iput? Je jisté, že Pepi nakonec následoval svého otce a vládl nejméně čtyřicet let.

Stejně pochybnosti, zda byl zavražděn, nebo ne, se týkaly dalšího faraóna, který vládl více než tisíc let po Tetim. Ramesse III. skonal v roce 1155 př. n. l., po třiceti letech na trůnu, a díky tomu, že se zachovaly tři tisíce let staré dvorní záznamy na papyru, víme, že před soudem stálo více než třicet „velkých zločinců“ obviněných z podílu na spiknutí proti faraónovi. Víme také, že během své vlády Ramesse čelil narůstajícím ekonomickým a politickým problémům. Před jeho pádem zažil Egypt nejstarší známou stávkou, když zkušeni řemeslníci pracující na královské nekropoli v Dér

el-Medíně odložili nářadí, protože nedostali dva měsíce zaplacené. Ramesse měl i jiné problémy. Vzal si syrskou manželku, která rozdmýchala neshody, a nezvolil si žádnou hlavní neboli Velkou královskou manželku, čímž vyvstala otázka, který ze synů nastoupí na trůn po jeho smrti.

Spiklenci si k pokusu o atentát vybrali dobu hlavní slavnosti Svátku údolí v Medínit Habu poblíž Luxoru. Zdá se, že hlavním iniciátorem byla jedna z Ramesseových manželek královna Teje, jejímž cílem bylo zabít Ramesseho a prosadit na trůn svého syna Pentauereta. Z podílu na atentátu bylo obviněno mnoho členů královského dvora včetně králova sluhy Mesedžsurea a „představeného místností“ Pajbakamana. Jména použitá v soudních spisech měla mimochodem urážlivý význam, například Mesedžsure zmanená „Re ho nenávidí“. Pajbakaman získal na svou stranu dohlázeatele královských stád a přiměl ho sehnat kouzelné voskové figurky, které měly oslabit nebo zmrzačit lidské údy. Podobné předměty pocházely ještě ze dvou dalších zdrojů. Spiklenci věřili, že tyto magické pomůcky zneškodní Ramesseovy strážce. Mesedžsure a Pajbakaman si zajistili pomoc deseti inspektorů harému včetně správce královského pokladu. Získali na svou stranu i tři královské písaře a jednoho armádního velitele. Šest manželek harémových inspektorů bylo pověřeno předáváním vzkazů a spiklenci do spiknutí zapojili i své příbuzné, kteří v harému nepůsobili. Jedna žena z harému poslala dopis svému bratrovi Bine Muastovi, kapitánu lučištníků z Núbie, v němž ho vybízela, aby podnítil lid k povstání proti faraónovi, takže spiklenci možná doufali, že až zabijí Ramesse, vypukne vzpoura.

Víme, že v době, kdy spiklenci stanuli před soudem, byl Ramesse mrtvý, ale někteří historici namítali, že ze soudních spisů vyplývá jen to, že ke spiknutí došlo, ne však, že bylo úspěšné. V roce 2012 použil tým zkoumající mumie v Evropské akademii v italském Bolzanu výpočetní tomografii (CT) a odhalil, že Ramesse měl na krku širokou a hlubokou ránu, způsobenou nejspíš širokým ostřím, které ho muselo

okamžitě zabít. Následným zkoumáním se zjistilo, že utrpěl další zranění způsobená různými zbraněmi, což naznačuje, že útočníků bylo víc. Soud se spiklenci byl okázalé představení. Dva soudci a dva strážní byli obviněni z „hýření“ s některými vězeňkyněmi. Byli odsouzeni k uříznutí nosů a uší. Jeden spáchal sebevraždu. Ze soudních spisů vyplývá, že někteří obvinění byli nařčeni ze „spáchání nepřátelského skutku proti svému pánovi“. V předzvěsti moderní britské protiteroristické legislativy, která dělá z neoznámení chystaného útoku policii trestný čin, bylo obviněno deset lidí, včetně šesti bývalých harémových inspektorů a tří sluhů, z toho, že nenahlásili buřičské řeči, které slyšeli. Odsouzeno bylo více než třicet lidí. Historici se domnívají, že jejich trestem byla smrt. Mnoho z nich si se souhlasem soudu vzalo život.

Zdá se, že takový osud potkal i Pentauereta. Výzkumníci, kteří objevili ránu v Ramesseově hrdle, prozkoumali tělo osmnácti až dvacetiletého mladíka, kterého testy DNA označily za Ramesseova syna. Byl pohřben v „rituálně nečisté“ kozí kůži, nejspíš za trest. Dospěli k závěru, že příčinou jeho smrti mohlo být oběšení. O Tejině osudu se nenašel žádný záznam, ale víme, že po Ramesseovi nastoupil na trůn jeho nejstarší syn jako Ramesse IV.

Pensylvánské muzeum archeologie a antropologie ve Filadelfii uvádí, že mezi lety 3150 a 31 př. n. l. se na egyptském trůnu vystřídal asi sto sedmdesát faraónů, i když jiné authority dospěly k závěru, že jich bylo sto devadesát i více. Víme jen asi o šesti, kteří se stali obětí atentátu, ačkoliv některé vraždy se samozřejmě mohly ztratit v mlhách starověkých dějin, ale zdá se, že ke královraždám docházelo s blížícím se koncem éry faraónů stále častěji. V desátém století před naším letopočtem se Ptolemaios IX. oženil se svou dcerou Bereníké III. To bylo neobvyklé, ale rozhodně ne výjimečné; faraóni se tak snažili zachovat čistou pokrevní linii. Ramesse Veliký se údajně oženil nejméně se třemi svými dcerami. V případě Bereníké šlo pravděpodobně o čistě pragmatický svazek. Podle římského učence Cicerona, který

byl také státník a řečník, byla v Alexandrii velice oblíbená a Ptolemaios zoufale potřeboval upevnit své postavení tváří v tvář místním nepokojům. Tak či tak, když Ptolemaios v roce 80 př. n. l. zemřel, byla Bereníké jeho jediným přeživším legitimním potomkem, proto usedla na trůn po něm a pět měsíců, od března do srpna, vládla sama.

Královnyny už Egyptu vládly předtím, ale těžko si získávaly podporu poddaných. Tehdy se však o záležitosti království čím dál víc zajímali Římané závislí na egyptské produkci obilí a ti se rozhodli postavit do čela státu svého člověka jako jejího manžela. Jediným legitimním mužským potomkem egyptské královské dynastie byl Alexandr, což byl syn Ptolemaia X. a bratranec Bereníké, který se opakovaně ujímal trůnu a byl z něj sesazován během mocenských bojů s Ptolemaiem IX. Alexandrovi bylo okolo pětadvaceti a naštěstí pro Řím byl pod jeho značným vlivem. Jako chlapce ho Mithridatés, král Pontu nacházejícího se v současném Turecku, uvěznil na ostrově Kós. Alexandr byl vychován jako královské rukojmí na pontském dvoře, ale podařilo se mu uprchnout a nalézt útočiště u Římanů a byl to římský diktátor Sulla, kdo ho poslal, aby se oženil s Bereníké a stal se Ptolemaiem XI. Sňatek zjevně nebyl příliš úspěšný. Možná Bereníké chtěla, aby hrál druhé housle. Ať už byl důvod jakýkoliv, po několika dnech ji zabil a stal se samovládcem, čímž však pobouřil Alexandrijce, kteří ho o devatenáct dní později zlynčovali.

Po Ptolemaiovi XI. se vlády ujal jeho bratranec Ptolemaios XII., který však v roce 58 př. n. l. uprchl do Říma poté, co lid povstal a svrhl ho. Na jeho místo nastoupila Bereníké IV. Ta nechala svého manžela zavraždit, důvodem však byl spíš osobní odpor než dynastické ambice. Poté co dva nápadníci neuspěli, provdala se za nelegitimního syrského krále Seleukose, kterému Alexandrijci přezdívali „prodavač nasolených ryb“. Ať už byl problémem jeho pach, nebo celková neomalenost, nechala ho Bereníké po pouhých několika dnech manželství uškrtit. Ale v roce 55 př. n. l. uplatil Ptolemaios XII. Římany, aby mu poskytli armádu, která mu pomohla

vrátit se na trůn, načež poslal Bereníké na smrt. Velitelem římské jízdy byl shodou okolností Marcus Antonius, který během oné operace poprvé spatřil sestru Bereníké, slavnou femme fatale Kleopatru.

Persie, Sýrie a ostatní části Středního východu

V Egyptě byly atentáty sice možná vzácné, ale kdybyste byli perský král z dynastie Achaimenovců, měli byste více než padesátiprocentní šanci, že skončíte právě takhle. Mezi lety 550 a 330 př. n. l. bylo ze třinácti králů sedm zavražděno a pět zemřelo přirozenou smrtí, zatímco Kýros Veliký skončil buď na loži, nebo v bitvě; o něm to nevíme jistě. Právě tento Kýros však hodně přemýšlel o nebezpečí atentátu. Starověký řecký historik Xenofón zaznamenal, že si císař uvědomoval, že člověk je nejsnazším terčem násilí, když jí, pije víno nebo spí. A právě v posteli byl ukončen život jednoho z Kýrových nástupců.

Jeho vnuk Xerxés Veliký po něm vládl půl století a vzpomínalo se na něho pro jeho ambiciózní, ale neúspěšný pokus dobýt Řecko, při kterém jeho obrovskou armádu zastavily tři stovky Spartanů. Xerxés dospěl ke svému konci ve velkém hlavním městě císařství Persepoli, při jehož budování sehrál významnou roli. Starověké zdroje se liší v podrobnostech jeho zavraždění, ale zdá se, že proběhlo následovně. Velitel vládcových osobních strážců Artabanos, který pocházel z Hyrkánie na jižním pobřeží Kaspického moře, získal velkou moc a vliv. Takovou moc, že možná začal uvažovat o svržení Xerxovy dynastie a jejím nahrazení svou vlastní rodinou. Do roku 465 př. n. l. se mu podařilo dosadit sedm svých synů na významné posty u soudu a ve spolupráci s nimi a Xerxovým komořím eunuchem Aspamitrem nechal krále zavraždit v jeho ložnici. (Zdá se, že navzdory

Kýrovým bezpečnostním opatřením a úvodu Malrauxova pojednání *La Condition humaine* zemřelo ve spánku jen málo obětí atentátu. Imád ad-Dín Zengí, muslimský vůdce, který urputně bojoval proti křižákům, byl zabit v roce 1146, když ležel opilý do němoty, zatímco Alexandr Medicejský v roce 1537 a Albrecht z Valdštejna v roce 1634 byli oba napadeni ve spánku, ale dřív než vydechli naposledy, se probudili.)

Podle některých záznamů se Artabanovi podařilo přesvědčit Xerxova syna Artaxerxa, že zavraždění krále má na svědomí jeho starší bratr korunní princ Dareios, a Artaxerxés nechal Dareia popravit. Jiné zdroje tvrdí, že Artabanos zabil Dareia před tím, než byl Xerxés zavražděn. Tak či tak zůstal Artabanos dominantní silou. Jiní historici říkají, že se sám stal králem, další, že vládl jako šedá eminence, zatímco na trůnu seděl král Artaxerxés I. Ať už je pravda jakákoliv, Xerxův syn se po několika měsících dozvěděl, co se skutečně stalo jeho otci. V tom okamžiku se Artabanos rozhodl zosnovat převrat, ale jeden důležitý generál spiknutí prozradil a Artaxerxés přežil. Artabanos byl poté také popraven, zabit Artaxerxem nebo odstraněn svými spoluspiklenci, když se spolu rozhádali.

Artaxerxés vládl čtyřicet let. Se svými konkubínami počal sedmnáct synů, ale jen jednoho legitimního dědice, který se v roce 425 př. n. l. stal Xerxem II. Zatímco jeho otec vydržel čtyřicet let, Xerxes II. stěží čtyřicet dní. Jeden řecký historik z pátého století př. n. l. byl zároveň lékařem perského krále Artaxerxa II., synovce Artaxerxa I. Zaznamenal, že za šest a půl týdne Xerxa II., zatímco „ležel opilý ve svém paláci“, zavraždili dva atentátníci. Učinili tak na rozkaz jeho mladšího nevlastního bratra Sogdiana, syna Artaxerxa a Babyloňanky jménem Alogyné, což znamená „ružově zbarvená“. Sogdianos se potom stal králem. Když se ta zpráva donesla dalšímu nevlastnímu bratrovi Óchovi, guvernérovi Hyrkánie, pobouřilo ho to, protože se domníval, že má na trůn větší nárok než Sogdianos. Nejen že Artaxerxes počal syna s další babyloňskou konkubínou, ale vzal si také jednu ze svých polo-vičních sester, dceru jiné Artaxerxovy babyloňské konkubíny.

Óchos postavil velkolepou armádu a po šesti měsících bojů Sogdiana sesadil. Poté, co svému polovičnímu bratru slíbil, že nebude zabit mečem, jedem ani hladem, nechal ho Óchos udusit popelem a stal se králem Dareiem II. Vládl devatenáct let.

Kromě vraždy Seleuka, který byl možná zabit kvůli svému zápachu, spojují všechny tyto atentáty na starověké krále osobní ambice, touha uchvátit moc pro sebe nebo svého chráněnce. Jak tedy naznačuje varování Kýra Velikého, bylo by moudré pozorně sledovat ty, kteří k vám mají snadný přístup, jako třeba služebnictvo nebo osobní strážci, kteří byli paradoxně najati, aby vás chránili před atentátníky. Velice často však je třeba nejvíce se bát svých nejbližších – choťů, dětí, sourozenců. A vskutku se zdá, že v asyrské říši byla oblíbeným způsobem změny režimu otcovražda.

Vládce Tukulti-Ninurta byl velmi kultivovaný muž, který o svých hrdinských činech složil epickou báseň, jedinou toho druhu, která se ze starověké Asýrie zachovala. Založil také velkou knihovnu, jejímž obsahem byla z velké části válečná kořist, protože Ninurta byl úspěšný dobyvatel, který asyrskou říši značně zvětšil. Když dobyl Babylon, vyplenil město a vyraboval chrám, zotročil zajatce a v předmluvě ke svému dílu se holedbal, že „naplnil jeskyně a horské rokle mrtvolami“ těch, kteří se mu vzepřeli. Co se týče babylonského krále, Ninurta podle svých slov „dupl svou nohou na jeho královský krk jako na podnožku“ a pak ho hnal „nahého a v řetězech“ do asyrského hlavního města.

Asyřané a Babyloňané měli stejné bohy a stejné klínové písmo a kdysi byli součástí téže říše. To vedlo asyrské krále k zavedení mnoha restrikcí během konfliktu, takže měli mnozí u Ninurtova dvora pocit, že překročil hranici. V roce 1208 př. n. l. babylonské kroniky hlásí, že se „jeho syn a asyrská šlechta vzbouřili. Svrhli ho z trůnu... a pak zabili mečem.“ Panuje přesvědčení, že ho zavraždil jeho syn Aššur-nádin-apli nebo že byl aspoň jedním z hlavních spiklenců, a vražda

uvrhla impérium do období občanské války, z níž Aššur vyšel jako nový vládce, aby nastolil pořádek.

V roce 681 př. n. l. se jeden z Ninurtových nástupců také stal obětí svého syna – Asyřan Sinacherib, který se ve slavné Byronově básni „vrhl na nepřítel jako vlk na ohradu s ovciemi“. Verše popisují záhadnou katastrofu, která zničila Sinacheribovu armádu. První vládcovo tažení do Palestiny v roce 701 př. n. l. bylo velmi úspěšné, protože vyplenil mnoho měst, ale když vytáhl znovu, někdy po roce 698 př. n. l., stalo se cosi podivného. Přestože jeho vojáci „nezhynuli mečem“, umírali po desítkách ve spánku. Bible mluví o „andělu Páně“, který v asyrském táboře zabil přes pět tisíc mužů. Byla to snad cholera, co skosilo tolik lidí? Ať šlo o cokoliv, přinutilo to zmateného Sinacheriba, aby se stáhl, a jeho pověst zůstala už navždy poskvrněna.

„A stalo se,“ pokračuje bible, „že když Sinacherib vzýval ve svém domě svého boha Nišrocha, zahubili ho jeho synové Adramelech a Šarezer“, ačkoliv méně přibarvená verze

Tato miniatura ze Sicílie z počátku 14. století zobrazuje probodení Sinacheriba jeho dvěma syny, když se modlí ke svému pohanskému bohu.

říká, že vládce rozdrtila obrovská socha okřídleného býka. Sinacherib určil za svého nástupce svého syna Asarhaddona, přestože Adramelech a Šarezer byli starší, možná kvůli pletičaření Asarhaddonovy matky, která byla povýšena na hlavní dámu v královském harému. V textu napsaném asi deset let po té události Asarhaddonem stojí, že se proti němu jeho bratři spikli a pomlouvali ho u jeho otce, čímž dědice přinutili uprchnout. Babylonské kroniky říkají, že po vládcově smrti následovala dvačtyřicet dní trvající válka, v níž Asarhaddon své bratry porazil, ujal se trůnu a vládl následujících deset let. Někteří historici se však domnívají, že Sinacheriba ve skutečnosti zavraždil Asarhaddon hnáný obavou, že ztratil otcovu přízeň.

Přeložil Ondřej Duha